

Ричард Леймън

ПЪТУВАЩО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ С ВАМПИР

София, 2014

Преводът е направен по изданието:
RICHARD LAYMON
THE TRAVELLING VAMPIRE SHOW
Headline Publishing Group

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 2000 by Richard Laymon

© Надя Баева, превод, 2014
© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-376-4

РИЧАРД
ЛЕЙМЪН

ПЪТУВАЩО
ПРЕДСТАВЛЕНИЕ
С
ВАМПИР

Превод от английски
Надя Баева

*Тази книга е посветена на
Ричард Чизмар,
собственик, управител и треньор
на екипа по гражданска отбрана*

Ти ни заведе на представлението...

Първа глава

През лятото, когато бях шестнайсетгодишен, в града пристигна Пътуващото представление с вампир.

Първо чух за него от двамата си най-добри приятели, Ръсти и Слим.

Истинското име на Ръсти беше Ръсел и той, кажи-речи, го мразеше.

Истинското име на Слим беше Франсис. Принудена беше да търпи родителите си и учителите да я наричат така, но не го приемаше от съученици и приятели. Казваше:

– Франсис е името на говорещото муле.¹

Щом я попитаха как иска да бъде наричана, отговорът ѝ до голяма степен зависеше от книгата, която четеше в момента. Отговаряше: „Нанси“, „Холмс“, „Скаут“, „Зок“ или пък „Фийби“.

През цялото минало лято настояваше да ѝ викат Дагни. Сега беше Слим. При такова име реших, че може да е започнала да чете уестърни. Не попитах обаче.

Между другото, аз се казвам Дуайт. Наречен съм на главнокомандващия на съюзническите сили в Европа. Бил е избран за президент чак след като вече съм бил роден и кръстен.

Та така, беше гореща августовска сутрин, имаше още цял месец до началото на учебната година, а аз косях моравата пред къщата ни с механична косачка от онези, които се бутат. Сигурно бяхме единственото семейство в Грандвил, което нямаше моторна косачка. Не че не можехме да си позволим такава. Татко беше шеф на полицията в града, а мама преподаваше английски в гимназията. Така че имахме пари за моторна косачка, а дори и за самоходна, но липсваше мотивация.

---

¹ „Франсис, говорещото муле“ е един от най-обичаните семейни филми на всички времена за войник, който се сприятелява със старо армейско муле. (Всички бележки под линия са на преводача.)

Особено при татко. Много преди да бъдат въведени термини като „шумово замърсяване“, той правеше всичко по силите си да предотврати една или друга „нетърпима гюрлтия“.

Освен това той беше противник на всякакви пособия, които биха могли да улеснят живота на мен или двамата ми братя. Искаше да се трудим усилено, да се потим и да страдаме. Беше преживял Голямата депресия и Втората световна война, та всичко по отношение на страданието му беше известно. Според него на младите им било прекалено лесно в наши дни.

Ето защо се стараеше да ни затруднява както може.

Точно по тази причина бях навън, бутах косачката и се потях, когато дойдоха Ръсти и Слим.

Беше една от онези сиви сутрини, в които слънцето едва се процежда през облаците, можеш да познаеш по миризмата, че скоро ще завали, и ти се иска това да се случи час по-скоро, защото е адски горещо и задушно.

Бях свалил тениската си. Щом зърнах Ръсти и Слим да се приближават, изведнъж ме обзе леко неудобство по този повод. Беше малко странно, предвид колко голяма част от времето си прекарвахме по бански. Прииска ми се да изтичам, да я дръпна от парапета на верандата и да я облека. Вместо това останах на мястото си, както си бях, само по джинси и гуменки.

– Здравейте, хора – подвикнах.

– Горے главата и всичко друго, нали? – рече вместо поздрав Ръсти. Думите му, естествено, имаха сексуален подтекст. Падаше си по простотии.

– Да речем – отвърнах.

– Тежък труд ли полагаш, или ти е тежко да се трудиш?

Двамата със Слим сбърчихме носове.

После Слим огледа голото ми потно тяло и заяви:

– Прекалено горещо е за косене.

– Кажй го на баща ми.

– Дай го тук.

– На работа е.

– Има късмет, че не мога да го докопам.

Всички се усмигнахме, тъй като беше ясно, че се шегува. Тя харесваше баща ми – всъщност много харесваше и двамата ми родители, при все че не си падаше особено по братята ми.

– Е, колко време ще ти отнеме да довършиш двора? – попита Ръсти.

– Мога да прекъсна за малко. Просто трябва да съм готов, преди татко да се е прибрал от работа.

– Ела с нас – предложи Слим.

Кимнах бързо и изтичах през тревата. У дома нямаше никой: татко беше на работа, мама беше предприела седмичния си поход до магазина за плодове и зеленчуци, а братята ми (единият ерген, а другият женен) вече не живееха вкъщи.

Изкачих се по стъпалата на верандата и извиках през рамо:

– Веднага се връщам.

Грабнах тениската от парапета, шмугнах се бързо в къщата и хукнах нагоре към стаята си.

Избърсах потта от лицето и гърдите си с тениската. След това застанах пред огледалото и взех гребен. Заради татко носех къса подстрижка. „Няма да допусна мой син да заприлича на момиче.“ Не ми беше позволено да имам и дълги бакембарди. „Не давам мой син да се размотава пред хората като някой бандит.“ Благодарение на него косата ми беше толкова къса, че почти не беше нужно да я реша. Сега обаче беше разрошена и слепнала от потта, така че я сресих – уверих се, че пътят е прав като бръснач и направих лека чупка на перчема.

После грабнах портфейла си от скрина, мушнах го в задния джоб на джинсите и забърсах риза с къси ръкави от закачалка в гардероба. Облякох я и тръгнах бързо надолу по стълбите.

Ръсти и Слим ме чакаха на верандата.

Закопчах си копчетата и отворих мрежестата врата.

– Къде отиваме? – попитах.

– Ще видиш – отвърна Слим.

Хлопнах вратата и последвах приятелите си надолу по стъпалата на верандата.

Ръсти беше облечен в стара риза и сини джинси. Горедолу всички се обличахме така, когато не трябваше да ходим на училище или на църква. Почти не можеше да бъде видян наш връстник, облечен с къси панталони. Късите панталони бяха за малките деца, дъртите пръдълбовци и момичетата.

Слим носеше къси панталони. Бяха от отрязани сини джинси, толкова изтъркани, че бяха почти бели, оръфаният край на плата се полюшваше като ресни около бедрата ѝ.

Беше облечена и с бяла тениска. Тя беше голяма, стоеше ѝ свободно, не беше пъхната в панталонките, така че прикриваше дупето ѝ. През тънката материя прозираше горнището на белия ѝ бански

костюм. Беше доста оскъден модел от онези, които се връзват на гърба и на тила. Носеше го вместо сутиен, което определено беше практично.

През по-голямата част на лятото всички носехме бански костюми вместо бельо. Никога не знаеш дали няма да се озовеш на градския басейн или край реката... или пък да бъдеш застигнат от порой.

Онази сутрин бях облякъл банските си гащета под джинсите. Бяха подгизнали от пот заради косенето на моравата и се триеха в задника ми, докато вървах по улицата с Ръсти и Слим.

– Е, каква е програмата? – попитах след известно време.

Слим ме погледна с вдигнати вежди.

– Първа точка вече е отметната.

– А? – учудих се.

– Освободихме те от оковите на потисничеството.

– Не може да косиш двора в ден като този – обясни Ръсти.

– Е, благодаря, че ми върнахте свободата.

– Моля, нямай грижа – отвърна благосклонно Ръсти.

– Удоволствието е за нас – добави Слим и ме потупа по гърба.

Беше само приятелско потупване, но ме накара да се усетя болезнено самотен. Често имах подобно чувство през онова лято, когато Слим беше наоколо. Дори невинаги беше провокирано от докосване. Понякога беше достатъчно само да я погледна, за да ми стане някак особено на душата.

Но тези мисли ги пазех за себе си.

– Втора точка – продължи Слим – е да видим какво става на Полето на Джанкс.

Усетих как по гърба ми плъзнаха леки тръпки.

– Уплаши ли се? – попита Ръсти.

– О, да. Уу, треперя.

Всъщност това си беше самата истина, но не до такава степен, та да си проличи. Поне така се надявах.

– Не е задължително да ходим там – каза Слим.

– Аз отивам – отсече Ръсти. – Ако на вас не ви стиска, ще ида сам.

– Кое му е интересно на Полето на Джанкс? – попитах.

– Това – отвърна Ръсти.

Тримата вървахме редом, като Слим беше в средата, но Ръсти ни заобиколи отзад и застана до мен. Извади лист хартия от задния джоб на джинсите си. Започна да го разгръща и поясни:

– Има такива из целия град.

От начина, по който държеше хартията пред мен, ми стана ясно, че не бива да я докосвам. Приличаше на плакат или листовка, но мърдаше прекалено много, че да го прочета. Ето защо спрях на място. Всички спряхме.

Слим се приближи, за да може и тя да види листа. Четирите ъгъла бяха откъснати. Очевидно Ръсти беше дръпнал обявата от стена или някое дърво.

Ето как изглеждаше:

ПЪТУВАЩОТО ПРЕДСТАВЛЕНИЕ С ВАМПИР ЕЛАТЕ
ДА ВИДИТЕ ЕДИНСТВЕНИЯ ИЗВЕСТЕН ПО РОДА СИ
ВАМПИР В ПЛЕН

Валерия

Прекрасна! Изкусителна! Смъртоносна!

*Изумителната красавица,
родена в дивата Трансилвания,
прекарва дните в сън в ковчега си,
а през нощта се храни с кръвта на непознати.*

*Вижте как Валерия възкръсва от мъртвите!
Гледайте как дебне доброволци от публиката!
Треперете, докато забива зъбите си в шиите им!*

Къде: Полето на Джанкс, на три км южно от Грандвил, на Шосе

3

Кога: Едно-единствено представление - в полунощ в петък

Колко: десет долара

(Вход забранен за лица под осемнайсет години)

Изумен и развълнуван поклатих глава и на два-три пъти промърморих „Леле“, докато четях обявата.

Но щом стигнах до последния ред, нещата се промениха.

Усетих, че ме прободе тревога, последвана от смесица на облекчение и разочарование.

Най-вече облекчение.

– О, да му се не види – смотолевих в опит да представление изглеждам огорчен, – много кофти.

Втора глава

– Кофти? – учуди се Ръсти – Ти да не си превъртял, мой човек? Имаме си пътуващо шоу с вампир! Истински женски вампир тук, в Грандвил! И пише, че е прекрасна! Виждаш ли това? Прекрасна! Изкусителна! Поразителна красавица! А на всичкото отгоре е вампир! Виж какво се казва! Дебне доброволци от публиката и ги захвапва за шията! Смуче им кръвта!

– Фамозно – отбеляза Слим.

– Щеше да е фамозно, ако можехме да я видим – уточних, като се стараех да изглеждам унил по повод ситуацията. – Но няма как да се вмъкнем на такова представление.

Ръсти поклати глава с присвити очи.

– Ето защо ще отидем да я видим сега.

– О – промълвих.

Понякога, когато на Ръсти му хрумнеше нещо подобно, бях в състояние да отроня единствено „О“.

– Схващаш ли? – попита той.

– Май да. – Нямах никаква представа.

– Ще поогледаме мястото – каза Слим. – Само да проверим какво можем да видим.

– Може би ще успеем да я зърнем – допълни Ръсти. Изглеждаше доста превъзбуден.

– Недей да храниш големи надежди – срыза го Слим.

– Можем да успеем – продължи да настоява той. – Трябва да е там някъде. Все някой е налепил всичките тези обяви. А и представлението е довечера. Сигурно вече са на Полето на Джанкс и се подготвят.

– Виж, това трябва да е така – каза Слим. – Но не разчитай много да зърнеш прекрасната Валерия.

Той примигна срещу Слим разочарован и с леко объркано изражение. След това се извърна към мен, като очевидно търсеше подкрепа.

Погледнах към Слим.

Веждите ѝ се повдигнаха, както и едното ъгълче на устата ѝ. От присмехулната ѝ гримаса едновременно ме досмеша и ме заболя. Насилих се да отместя поглед от нея и казах на Ръсти:

– Момичето е вампир, тъпчо.

– Кво?

– Валерия. Нали се предполага, че е вампир?

– Да, и? – попита той, нетърпелив да чуе финала.

– Да не мислиш, че ще се промъкнем на Полето на Джанкс и ще я заварим да си прави слънчеви бани?

– О!

Схвана.

Със Слим се разсмяхме. Ръсти стоеше с изчервено лице, клатеше глава и се подсмиваше. После рече:

– Значи трябва да е в ковчега си, нали така?

– Точно така – казахме едновременно със Слим.

Ръсти силно се разсмя. Ние се присъединихме към него. После отново продължихме по пътя си.

След малко Ръсти избърза с една-две крачки, извърна глава към нас и каза:

– Ама сериозно, може наистина да я заварим да си прави слънчеви бани.

– Ненормален ли си? – осведоми се Слим.

– Гола!

– Ще ти се.

– И още как.

Поклатих глава намръщен.

– Ще видиш само купчинка пепел. И при първия повей на вятъра...

Слим запя като Питър, Пол и Мери:

– Вампирррра, приятелю, го духхххна вятърът...

– Адори и да не се опече при първия слънчев лъч – продължих аз, – вероятно е наясно, че е по-добре да не се появява на представлението със слънчев загар.

– Логично – съгласи се Слим. – Трябва да изглежда бледа.

– Би могла да прикрие тена си с грим – възрази Ръсти.

– И това е вярно – съгласи се Слим. – Вероятно използва цял тон гримове, за да добие убедителен вид на немъртва. Защо пък да няма тен под него?

– Цялостен тен – добави ухилено Ръсти.

– Трябва да ти намерим момиче – заяви Слим.

Изведнъж се зачудих как би изглеждала Слим, докато се пече гола, легнала по гръб, с ръце, скръстени под главата, затворени очи и лъскава златиста кожа чак до долу. Възбудих се, докато си я представях така, но се почувствах и гузен.

За да прогоня образа от съзнанието си, подхвърлих:

– Защо не Валерия?

– Ами да – пое тона ми Слим, – казват, че била неустойима.

– Моя е – въодушеви се Ръсти.

– Дори не си я виждал още – изтъкнах аз.

– Не ме е грижа.

– Недей да вярваш на всичко, което четеш – предупреди го Слим. – Може да се окаже, че Валерия е грозна като мопс отвратителна вещица.

– Обзалагам се, че е невероятна – не се предаваше Ръсти.

– Няма как да не е.

– Пожелателно мислене – като черна станция се обадих аз.

С усмивка, сякаш знаеше някаква тайна, той попита:

– Ще заложеш ли пари срещу думите си?

– Бас на пет кинта, че не е красавица.

– Нямам пет кинта – каза Ръсти.

Това не беше никаква изненада. Техните му отпускаха по два долара на седмица и той ги похарчваше светкавично. Аз бях по-заможен, защото ми плащаха за свършеното у дома, а и от време на време работех почасово за няколко съседни.

– Колко? – попитах.

– Недейте да се обзалагате, момчета – намеси се Слим, – накрая все някой ще загуби...

– Да – изперчи се Ръсти, – и това ще бъде той. Искаш ли да се включиш в моя облог?

– Ти май се шегуваш – въздъхна Слим.

– Хайде. Винаги имаш пари.

– Щото не ги харча за глупости.

– Тук работата е сигурна.

– Защо реши така? – попита Слим.

– Лесно. Това е пътуващо вампирско шоу, нали така? А Валерия е основната атракция, тъй ли е?

– Изглежда е единствената атракция – подхвърлих аз.

– И всички сме наясно, че това са врели-некипели, нали? Тя е вампир, колкото съм и аз. Затова трябва да е красавица, иначе

няма да се съберат зрители. Искам да кажа, така на организаторите може да им се размине, че не е истински вампир. Тъй или иначе никой няма да очаква да е истински. Но...

– Някой може и да очаква – прекъснах го аз.

– Никой, който има поне грам мозък – отсеке той.

– Не съм толкова сигурна – обади се Слим.

И двамата се втренчихме в нея.

– Може пък да съществуват вампири – рече тя с дяволито пламъче в очите.

– Я бъди реалистка! – смъмри я Ръсти.

– Можеш ли да докажеш, че не съществуват?

– За какво ми е да го доказвам? Всички знаят, че не съществуват.

– Не и аз – продължи да упорства Слим.

– Глупости. – Той се обърна към мен – А ти, Дуайт?

– Подкрепям Слим.

– Каква изненада.

– Тя е по-умна от нас двамата, взети заедно – казах аз, а после се изчервих заради начина, по който ме погледна тя. – Ами така си е.

– Не, просто чета много. И предпочитам да съм непредубедена. – Тя се усмихна към Ръсти и добави: – Лесно ми е да съм непредубедена, след като съм само с грам мозък.

– Нямах предвид теб – оправда се той, – но започвам да се чудя.

– За твое успокоение, силно се съмнявам, че Валерия е вампир. Подозирам, че има съвсем бегла възможност, но ми се вижда почти невероятно.

– О, сети се.

– И съм съгласна също така, че след като сигурно не е вампир, редно е да бъде красавица.

Ръсти грейна.

– Значи ще инвестираш в облога ми?

– Не мога. Ще ти е нужен някой, който да я огледа обективно и да реши кой печели, а няма по-добър кандидат от мен. Аз ще посоча победителя.

– Мен ме устройва – свих рамене.

– Май така е добре – съгласи се Ръсти.

– Не бъди толкова притеснен – окуражи го Слим.

- Ама ти все вземаш страната на Дуайт за всичко.
- Само когато неговата страна е „правилната“. А имам чувството, че този път ти ще победиш.
- Много ти благодаря – заявих.

- Обещавам да бъда справедлива.
- Знаем – успокоих я.
- Е, хващаме ли се на бас? – настоя Ръсти.
- Каква сума искаш да загубиш? – попитах го.

Вече не бях толкова сигурен в победата. Той изложи доста добър аргумент: ако Валерия не е вампир, трябва да е много красива, иначе какво ти представление. Но съзрях пукнатина в тезата му.

Не беше задължително Валерия да е вампир, за да съществува шоу. Не беше задължително също да бъде невероятна красавица. Пътуващото представление с вампир можеше да е успешно и без това... стига да беше истински вълнуващо или страшно.

– Нека облогът да не е на пари – предложи Слим. – Например този, който загуби, да направи нещо гадно.

Ръсти се ухили.

– Като да целуне задника на победителя?

– Нещо от този сорт.

Намръщих се на Ръсти.

– Няма да ти целувам задника.

– Не е нужно да е точно това – каза Слим.

– Какво ще кажеш губещият да целуне нейния задник? – той кимна към Слим.

Нейния задник? Губещият?

Лицето на Слим почервения.

– Никой няма да ми целува задника. Или каквото и да било друго.

– Хрумна ми нова идея – продължи Ръсти и се разсмя. Можеше да бъде голям простак.

– Защо не забравим за тази работа? – предложих аз.

– Бъзльо – присмя ми се Ръсти. – Просто знаеш, че ще загубиш.

– Може изобщо да не успеем да я видим.

– Ако не я видим – намеси се Слим, – облогът отпада.

– Дори нямаме облог.

– Сетих се! – възкликна Ръсти – Победителят ще се изплюе в устата на изгубилия.

Слим зяпна и запримигва срещу него.
– Ти да не си малоумен? – попита го.
– Да не би да ти е хрумнала по-добра идея?
– Всяка идея би била по-добра от тази.
– Коя например? – предизвика я той. – Нека да чуем някак-
во предложение и от теб.

– Добре.
– Давай де.

Намръщена, сякаш бе изпаднала в дълбок размисъл, Слим отмести поглед от Ръсти към мен и обратно няколко пъти.

– Добре, който падне, ще си обръсне главата.

В това отношение Ръсти имаше много повече за губене от мен. Притежаваше коса, с която би ударил в земята дори Елвис Пресли, и изключително се гордееше с нея.

Той сбърчи нос и измърмори:

– Ами, не знам...
– Нали каза, че е сигурна работа – припомних му.
– Да, но... не знам, човече. Косата ми... – той вдигна ръка и я приглади. – Не искам да се разнасям наоколо като някой кретен.

– Пак ще порасне – успокоих го.
– Един ден – добави Слим.
– Но няма да оставя Дуайт да ме доближи с бръснач.
– Аз ще се заема с бръсненето – обеща Слим.

Щом чух това, ме връхлетя силно желание да загубя облога. Надявах се Валерия да е най-невероятната ослепителна красавица на света.

– Е, какво ще кажете? – попита Слим.
– Мен ме брой – отговорих.

Отгатнах по погледа на Ръсти, че му се ще да се оттегли. Ала беше въпрос на чест, така че накрая въздъхна и промърмори:

– Добре, облогът е сключен.